

Nooruse, sõpruse ja rahu foorum

16. september kirjutas järjekordest suurepärase lehekülje maailma noorsoolikumis.

Moskva, Kongresside Palee. Kangelaslikult iseseisvuse kättevõidelnud Kuuba esindaja Aldo Alvarez avas rahvusliku sõltumatus ja rahu foorumi. Hoogne aplaus oli palavaks tervituseks kogu maailma noorsoole.

Kuus tuhat noort südant tukusid ühes taktis ja näis nagu määraks nende leegitsevate südame rütm kõigi rahvaste samme.

Siin on noori 121 maalt. Valgejuukselise põhjamaa neiu kõrval istub Aafrika noormees, elegantset riietatud inglase kõrval on koha leidnud jaapani neiu värvikas kimonos. Erinevad ühiskondlikud tõekspidamised erinevad usutunnistused ja elufilosoofiad on liitunud võitluseks XX sajandi kõige üllama eesmärgi — rahvaste vabaduse ja rahu nimel.

Foorumi delegaatedel algas pingeline ja vastutusrikas nädal. Otsitakse, vajeldakse, leitakse... Ja leida on palju. Siin küpsenud mõtted saavad varsti tegudeks, sõlmitud sõprussidemed aga jäävad püsima ja on sammuks kõigi maade noorte ühinemisele.

LÄHEME VASTU VOTMA!

26. septembril kell 6.50 saabuvad Tallinna Ülemaailmsest noorsoofoorumist osavõtjad. Tulevad noored Soomest, Hollandist, Inglismaalt, Luksemburgist, Aafrika maadest ja mujalt.

TPI üliõpilaste kogunemine foorumist osavõtjate vastuvõtmiseks Balti jaamas kell 8.30. Kutsume kõiki TPI üliõpilasi kohtumisele maailma progressiivse noorsoo esindajatega.

ELKNU TPI Komitee.



KOIDU HÄMARIK VÕTTIS AKTUSEL SONA SISSEASTUJATE NIMEL.



FARIMATELE ANDIS KÄTTE OPPEMÄRKMIKU JA ÜLIÕPIASPILETI REKTOR A. AARNA.

ARMEENIASSE



Eesti Kunsti nädalale sõitis meie rahvatautsuansambel «Kuljus».

Lilled, rõõmus eluvus, viimased käeviipeid ja võib alustada reisi.

Eesti Raadio reporter Udo Ugaste enne ärasõitu vestlemas ansambli kunstilise juhi Salme Valgemäega. (All.)

Matriklid said kätte ka kaugõppijad

Laupäeval, 12. septembril kell 14.00 avas Tallinna Polütehnilise Instituudi Kaugõppeeaduskonna prodekaan sm. Raukas piduliku koosoleku, millest võtsid osa värsked kaugõppe-üliõpilased. Instituudi rektor professor Aarna kõneles oma sõnarõõmus kaugõppe valitsemisest. Suurenenud ja iga aastaga kaugõppe teel kõrgemat haridust omandavate inimeste arv.

Oppimine kaugõppe teel on väga raske ja vastutusrikas ülesanne. Instituut püüab kaugõppijaid igati abistada, kuid põhiline raskuspunkt jääb siin siiski üliõpilase iseseisvale tööle.

«Tahaksin loota,» ütles sm. Aarna, «et kõik need, kes tänan siin matrikli kätte saavad, on viie või kuue aasta pärast kõik arvestused ja eksamid diendanud ning võivad vastu võtta diplomi Tallinna Polütehnilise Instituudi lõpetamise kohta.»

Edasi rääkis prof. Aarna sellest, et siamaani on meie instituudi lõpetanud üle 5000 noore inseneri, kes töötavad praegu vabariigi rahvamajanduses. Neist peetakse lugu. Instituudi juhtkonna eesmärgiks on hoida kõrge TPI «head marki». Sellepärast on kõikidele üliõpilastele (teiste hulgas ka kaugõppe üliõpilastele) esitatavad nõudmised küllaltki kõrged. Tänapäeva insener peab ju mitte ainult põhjalikult tundma tootmisprotsessi, vaid olema selle edasiarendajaks. Iga kaugõppija peab tunnetama täit vastutust, mille ta enda kanda on võtnud.

Lõpuks soovis rektor kõikidele

Kaugõppeeaduskonna I kursuse üliõpilastele edukaid õpinguid.

Sel kevadel kaugõppe teel TPI lõpetanud sm. Rei, Riikliku Planeerimiskomisjoni töötaja, tervitas kõigepealt südamilikult neid julgeid seltsimehi, kes on mittestatsionaarselt õppima usunud. Ta rõhutas, et seda üliõpilastele vastupidanult võib uskuda, et kõrgema hariduse omandamine põhitöö kõrvalt on vägagi tõemahukas ülesanne, millega võib hakkama saada ainult see, kel küllaldaselt tahtmist varuks on. Visa töö peab kaugõppija elus mitmeks aastaks peamiseks saama.

Seejärel astusid üksteise järel saali ette eilsed sisseastujad, et instituudi rektorilt õpinguramat ja üliõpilaspilet vastu võtta. Mati Aavekuke (masinaehituse tehnoloogia erialalt), Luule Alilika (kaubandusökonomika erialalt), Helgi Alitjõe (elektromasinatööstuse erialalt) ja väga paljude teiste matriklid on tänan alles tähtjad. Iga võit pikal ja raske teel täidab reakese selles väikeses raamatus. Kui palju muret ja rõõmu toob kaasa iga saavutus! Kui palju tööd!

Sissejuhatava sessiooni ajal üles kerkinud küsimustele andis siinsamas asjalikud vastused TPI Kaugõppeeaduskonna dekaan sm. Allik. Pidulik meeleolu asendus töömeeleoluga, mis peab igati püsima jääma esimese sessiooni lõpuni.

Lõpetuseks soovime meiegi kaugõppijatele tublit tahtmist, palju visadust ja head edu!

M. NAGEL

Meie pere on rikkam

«Tere tulemast!» — see motiiv läbis kõiki äsjastele sisseastujatele pühendatud piduliku aktuse sõnavõtte.

«Tere tulemast, tublimad!» ütlemele meiegi. Seljataga on paljud eksamid. Keskkooli küpsusele on lisandunud tööküpsus. Kuid instituut, see on üks tõsisemaid eksamite hulgast, see on viis aastat otsinguid ja tööd, rõõme ja pettumusi, see on tahtekindluse proov ja eksam üheaegselt.

Teie jaoks kerkivad Mustamäe uued õppehooned ja ühiselamud. Kunagi nõutakse aga teilt kerkivaid tehaseid, koolimaju ja elamurajoone.

Te annate meie tuleviku tööstusele ja teadusele selle lõikuse, mida instituudis külvate.

Teid on 965. Te moodustate peaaegu ühe kolmandiku meie statsionaarist, olge siis ka kolmandiku eest meie ühiskondlikus elus, teaduslikus töös, spordis.

Selleks edu!

Tallinna POLÜTEHNIK

Tallinna Polütehnilise Instituudi parteikomitee, rektoraadi, ELKNO komitee ja ametiühingukomitee häälekandja

Nr. 17 (375) Teisipäeval, 22. septembril 1964 XVI aastakäik

Mida tublimad teinud ja hooletud unustanud

Kuigi on käes kolmas õppeaasta 1964/65. õppeaastast, ei ole ehk halb heita pilk tagasi kevadise eksamisessiooni tulemustele.

Analüüsides kevadise eksamisessiooni tulemusi päevases osakonnas ja võrreldes neid eelmise õppeaasta tulemustega, näeme, et õppeadukus on instituudis mõnevõrra tõusnud: 1962/63. õ.-a. kevadise eksamisessiooni keskmine õppeadukus — 81,5%; 1963/64. õppeaastal — 82,7%.

Õppeadukus teaduskondade lõikes oli järgmine:

energeetikateaduskond	84,7%
(Õppeadukuse kasv 1962/63. õ.-a. võrreldes 6,3%),	
mehaanikateaduskond	77,9%
(langus 2,9%),	
keemia-mäeteaduskond	85,2%
(kasv 8,1%),	
ehitusteaduskond	81,6%
(kasv 0,9%),	
insener-majandusteaduskond	86,0%
(kasv 1,1%).	

Seejuures ei ole kevadise eksamisessiooni tulemused lõplikud, kuna ehitusteaduskonna vanematel kursustel on osa eksameid veel ees. Eksamitulemused vanematel kursustel on tavaliselt kõrged. Seega on oodata, et kevadise eksamisessiooni tulemused veelgi tõusevad.

Päevase osakonna 2316 eksamikohustuslikust üliõpilasest sooritasid kõik eksamid 1917, nendest hinnetele «väga hea» ja «hea» 535 (1962/63. õ.-a. 415).

Üliõpilaste arv, kes sooritasid kevadisel eksamisessioonil kõik eksamid hindele «väga hea», oli 122 (1962/63. õ.-a. 81). Mõned neist: M. Künnapas (AO-61), O. Aarna (AA-82), K. Paat (AM-21), R. Küttner (MM-81), A. Geršoi (MM-68), M. Männisalu (MM-62), A. Talvari (KT-81), H. Masing (KK-21n), N. Skaperin (KK-67), E. Sepp (EE-47), P. Põldre (EE-101), E. Kask (EE-21n), N. Nepotšatõh (TM-67), K. Madis (TR-61), J. Kuttnerberg (TM-81).

Kahjuks tuleb märkida, et 318 üliõpilast said eksamitel mittehuldavaid hindeid. Mitmed nendest nagu J. Hälvin (AJ-21), I. Nikolskaja (TM-28), L. Valge (KT-61), R. Rosenberg (EE-21n), A. Juglainen (MM-28n) ja terve rida teisi on juba kustutatud üliõpilaste nimekirjast nõrga õppeadukuse pärast.

92 üliõpilast jäeti kordama kursust.

Vaadeldes eksamite tulemusi õpperühmade järgi selgub, et kõige paremini sooritati eksameid õpperühmades:

AA-82 rühmavanem	G. Schiff
AE-21	E. Peeling
AS-81	A. Kaldmets
MK-101	E. Kukk
MM-68	A. Geršoi
MM-23	K. Aasa
KK-81	V. Laan
KK-67	N. Skaperin
KK-101	R. Lauk
ES-101	A. Kana
ES-81	R. Eigla
EE-61n	A. Jõe
TR-61	H. Merisalu

TR-41	A. Tarlap
TM-61	L. Vares

Kõige madalam oli õppeadukus järgmistes õpperühmades:

AL-67 rühmavanem	A. Juhkamsoo
AL-41	I. Toome
MM-107	N. Peskojadov
MM-47	G. Varetškaja
KEM-41	K. Ounapu
KE-61	U. Margens
ET-21p	T. Tammere
ES-61p	I. Sion
TM-28p	H. Ollino
TE-21p	H. Vaide

Milles on siis nõrga õppeadukuse põhjused? Peamiseks põhjuseks on üliõpilaste pealiskaudne suhtumine õppetöösse, vastutustundetus, aja ebaõige jaotamine semestri jooksul.

Enamikele üliõpilastest on kevadine eksamisessioon jäänud kaugale seljataha. Käes on uus semester — uued õppeained, loengud, praktikumid.

Kahjuks peab suur hulk üliõpilasi veel praegugi kulutama aega kevadiste võlgnevuste likvideerimisele.

15. septembril oli võlgnike arv instituudis 282. Neist

energeetikateaduskonnas	95
mehaanikateaduskonnas	101
keemia-mäeteaduskonnas	57
ehitusteaduskonnas	11
insener-majandusteadusk.	18

Kõige enam võlgnikke on rühmades AV-51 (6), AL-77 (6), MM-67 (9), MM-62 (8), MP-61 (7), KT-31 (8), KEM-61 (7), KE-71 (7), TM-51 (8) jne.

Suurimate võlgnevuste arvuga üliõpilased:

M. Karumaa (AE-51)	— 6 võlga,
Talli (MM-52)	— 4 võlga,
Heinsalu (MP-91)	— 4 võlga,
H. Nuut (KT-31)	— 3 võlga,
T. Tuisk (KÜ-31)	— 4 võlga jt.

Need ei ole kaugeltki rõõmsustavaldajad.

Tekib küsimus, kas ongi enam võimalik neid võlgnevusi likvideerida? Kust võtavad üliõpilased aja nüüd, kui uue semestri õppetöö on täies hoos?

On päris kindel, et vanade võlgade likvideerimiseks kulutatav aeg võetakse jooksva semestri õppeülesannete arvelt. Aga kuidas suudetakse toime tulla jooksvate kohustuste täitmise-ga?

Selleks, et vältida «krooniliste võlglaste» kategooria tekkimist meie üliõpilaste hulgas on vaja kõige lühema aja jooksul likvideerida õppevõlgnevused.

Kevadsemestri arvestuste ja eksamite tulemusi tuleb nüüd uue semestri algul põhjalikult läbi arutada õpperühmade tootmisõupidamistel ja kateedrite koosolekutel. Välja selgitada õpperühmade ja kateedrite senise töö head ja halvad küljed ning kavandada abinõud puuduste kõrvaldamiseks.

L. RAUD, TPI Õppeosakonna juhataja

UUDISMAALASTE KIRJAD JUTUSTAVAD

Kerkib katlamaja

Ehitajate tehnoloogia järgi on katlamaja üpris konkreetne ja lihtne hoone. Meile, 16 tudengile sai see objekt aga päris tõsiselt katsumuseks.

13. juuli hommikul seisime põksuva südamega vundamentide ees. Meie teada pidid vundamentid juba valmis olema — selgus aga, et 1/3 neist tuleb ise laduda. Täpsemal vaatlemisel tabasime, et meie eelkäijad — möödunud aasta tselinnikud Leningradist — olid mõningatel lõikudel rängalt eksinud möödulindi ja niveliiri kasutamisel. Tuli alustada olemasoleva parandamisega ning puuduva osa ladumise.

Meie brigaadi koosseisus oli 9 poissi TPI-st, 4 TRÜ-st, 2 TPedI-st ja üks väljaõppinud müüritööline. Üpris «internatsionaalne» ühiskonnake. Vaatamata sellele tutvusime kiiresti ning varsti moodustus sellest hübriidist tugev löögijõud.

Üheaegselt nulltsükli lõpetamisega alustasime ka müüritööd. Vilumatusest tingituna edenes töö esimestel päevadel tunduvalt aeglasemalt kui hiljem.

Hoonest ettekujutuse saamiseks aitavad arvud: pikkus 35 m, laius 9 m, kõrgus 7 m, kohati 9 m.

Tööpäeva pikkus oli 10 tundi + 2 tundi lõunat. Müürid kerkisid kiiremini, kui võis loota. Selle all töö kvaliteet siiski ei kannatanud. Kohalikud «meistrid» vaatasid meie puhast vuuki ning olid üpris pessimistlikult häälestatud. Nad olid veendunud, et sellise korralikkuse juures me ehitame seda maja 2 aastat. Nende endi ehituskunst ajas meile hirmu nahka. Kuid müüride tõustes kasvas ka «meistrite» sümpaatia meie vastu.

Kohalikud ehitusorganisatsioonid olid pidevalt meie valulasteks. Alati oli meil ehitusmaterjalist puudus. «Tänu» nende lõpetasime müüritööd katlamajas planeeritud poolteist nädalat hiljem.

Palav tervitus meie brigaadi poolt instituudi kollektiivile uue õppeaasta alguse puhul.

Katlamaja brigadir
REIN ROMET

Džambulski sovhoosis kõlavad laulud

Tublid on meie isetegevuslased. Oleme andnud mitu kontserti kohalikus klubis, viinud kunstilist küllakosti viljaväljadel töötavatele sovhoosnikutele, kusjuures koos kontserdiga anname lühikese rahvusvahelise ülevaate. Vastuvõtt on kõikjal soe olnud.

Meil töötab 12-paariline rahvantsurühm, meesansambel, naisansambel. Hästi on esinenud akrobaadid.

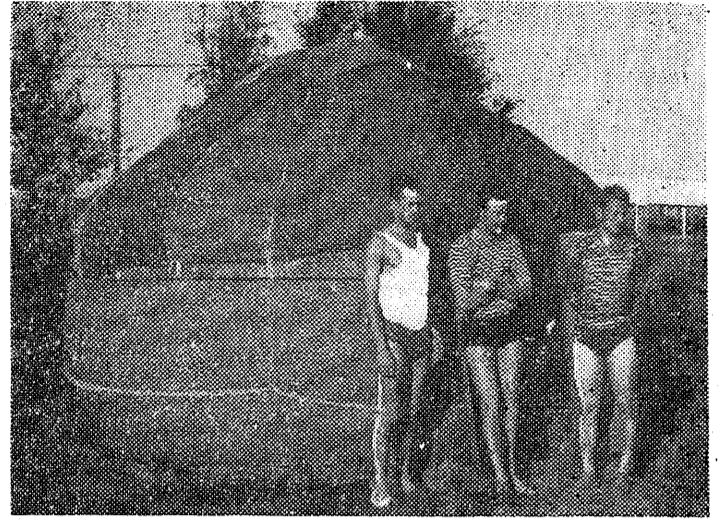
Juba algusest peale töötas meie laagri juures pioneerilaager «Sputnik». Laagris oli 35 pioneerit. Augusti alguses tuli laagrisse juba teine vahetus. Koos pioneeridega korraldasime lõkkeõhtu, mis meeldis kõigile. Septembrikuus kordame.

Kommunistlike noori on meie sovhoosis 40. Kaks üliõpilast, kes astusid ÜLKNÜ liikmeiks uudismaal, said mälestuseks Kasahhi NSV komsomolipiletid.

Mälestuseks on kavas istutada kohaliku 8-kl. kooli ümbrusse puid.

Ehitajate päeval võetud kõrgendatud sotsialistlikud kohustused on suureks stiimuliks, et töö kõikidel objektidel õigeaegselt lõpetada.

JOE SÖÖT



KASAHHIDE JURTA ON KA MEILE ELAMUKS.

Ehitame lambalautu

Kraana ja labidas, raudbetoonkaarid ja igivana kasahhide savi, mis on segatud õlgedega, raske füüsiline töö...

Nii kerkivad lambalautad, mis kujutavad endast tunnelid pikkusega 52 m ja kõrgusega 5 m.

TRÜ ja TPedI tüdrukutel on praegu käsil 3-nda lauda katmine pilliroost mattidega. Tüdrukute näod on murelikud, materjal kipub lõppema. Siinsed ehitusorganisatsioonid pole ilmselt harjunud tudengite töötempo ja entusiasmiga.

Natuke eemal püstitavad TPI

poisid viimaseid katusekaari. Poiste tööd kroonib edu — veel paar kaart ja jälle kerkib üks pärg võidukalt Zanalõki kohale. Kohalik rahvas pidas pärga algul usuga seotud esemeks. Nüüd aga tuuakse meile sel puhul kumossi.

Ja ongi viimane kaar. Zanalõki lambalautade ehitus on lõppenud. Ees ootab aga I brigaad, sest kolhoosi 17 000 lammas vajavad kõik talvekortereid. Tööd tuleb veel kõvasti teha, aga ehitused lõpetame.

Brigadir
JÜRI RANDLA

Uudismaalase märkmikust

Kürrong tõi nad järele.

Kõige rohkesti tudengeid on TPI AT-71-st — 13, kes ei tunnista ebausku.

Täielik «kuiv» seadus. Selle rikkujaks võib osutuda ainult kokk oma kangega kohviga.

Hommik saabub siin 3 tundi varem — uudismaalased loengutele ei hiline.

Kõrgeim ehitus ümbruskonnas — meie tudengite poolt ehitatud katlamaja.

LEMBIT SAU

Ankeet:

Laager — Džambulsk.

Komandör — Priit Järve, TRÜ.

Komsorg — Joe Sööt, TPI.

Meister — Toivo Erlit, TPI.

Varustaja — Toivo Höövel,

TRÜ.

Doktor — Aleksei Makovkin,

TRÜ.

Mees, kellest olenab laagri tugi,

kokk — Heino Hein.

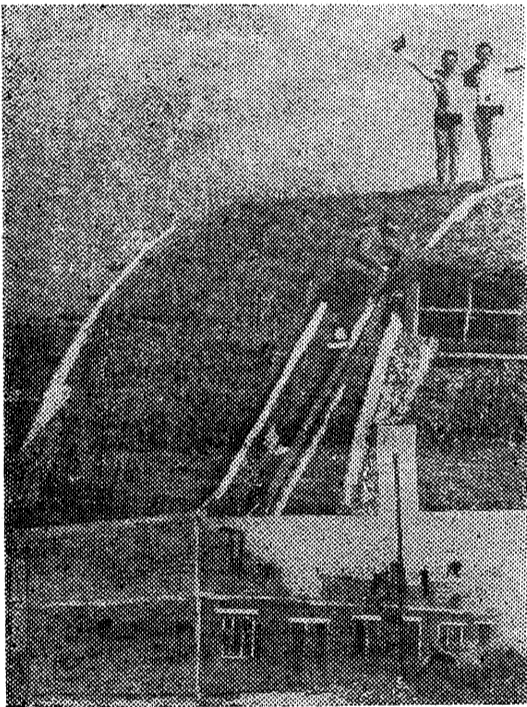
Alamad — 60 tudengit TRÜ-st,

TPI-st ja TPedI-st,

45 meest, 21 naist.

Rongisõidu paradoks:

12 tudengit jäid tutvuma Gorki linnaga.



JÄLLE ÜKS LAMBALAUT VALMINUD. KERKIB KASAHHIDE ELAMU, ESIMENE TAO-LINE ÜMBRUSKONNAS (ALL).

ENERGEETIKUD-TSELINNIKUD



Terves kehas terve vaim

Sportlane jääb alati ja igal pool sportlaseks. Harjumus arendada oma keha tugevaks ja ilusaks, olla terve ja täis elurõõmu, saadab spordimeest kõikjal, nakatades ka teisi.

Kui nädalane rongisõit meid valutavate istmikkudega sihtkohta tõi, oli esimeseks asjaks peale kohvrite jurtadesse tõstmist ja laagri ülevaatamist, võrkpalli mängu lasta.

Järgmistel päevadel valminud korv- ja võrkpalliväljakud oli spordipisikust nakatatud poiste tegevuse loogiline jätk. Ühel lõunaootel ilmus aga kuskilt lagedale jalgpall. Palli vallatu veeremine meelitas varsti ligi ka kõige suuremaid võhikuid. Sellele lõbusale veerandtunnile meisterdas aga kurva lõpu keegi hoogusattunud andekas iseõppija, kes suures tähtsuses värvavat lüüa, pörutas palli kõõgi aknasse. Kokk Heino Hein, kes parajasti kõõgis ametis oli, sattus kirikumõisa rentniku ossa, kelle aknasse Toots haavleid ja paberiprunte saatis. Tema ehmatu- sest kahvatu portree originaal- ses raamis (aknaraam üksikute selle külge jäänud klaasikildudega) sundis meile juba enne komandöri lühikest ja asjalikku noomituskõnet peale idee rajada kõigile ohutustehnika nõuetele vastav jalgpalliväljak eemale steppi.

Algasid regulaarsed treeningud. Väsimatud, töömehed Jüri Randla, Rein Romet ja Villu Liblik olid esimesed ja viimased ka mänguplatsidel. Unetundideks aga oli väsimus nii suur, et keegi ei viitsinud enam meie peainsenerile vastu vaielda, kui see ütles, et mis kord see on, kui korda ei ole: inimesed ei kuluta oma energiat tööobjektidel korralikult ära.

Treeningutest oli kasu. Kohaliku sovhoosi (Džambulski sovhoosi pindala on võrdne 1/3 Eesti pindalale) võrkpalli meeskonna võitsime kergelt 3:0.

Järgmise sõpruskohtumise pidasime 50 km kaugusel, Kasahstani ühes ilusamas väikelinnas — Borovojes. Meie nõrgendatud koosseis kaotas tasavägisel mängus 1:3.

Eesti üliõpilasarühmadevahelisel võistlustel, mis toimusid samuti Borovojes, saime aga kõik esikohad, väljaarvatud tütarlaste korvpall.

Võidukates meeskondades mängisid Villu Liblik, Enn Loko, Rein Muna, Gennadi Terri, Rein Romet, Lembit Sau ja Mati Saar.

Mis puutub teistesse spordi-aladesse, siis on väga tublid Joe Sööt ja Lembit Tamme. Nemat tutvustavad kaks korda nädalas kohalikele noormeestele raskejõustiku saladusi.

Joe — 1. järgu maadleja ja Lembit — 3. järgu poksiija on oma õpilaste hulgas suured autoriteetid.

M. KRUPP

Tulge meile laulma!

Pool Tallinna Üliõpilaste Segakoori istub juba kõrgel mäenõlval. Umberringi on kiviklibu, pisut kõrgemal kiretab aas kollastest krookustest. Iga minutiga kasvab meie arv ühe liikme võrra. Ülemeelikute märkuste ja rõkkava naeru saatel võetakse vastu alt saabujaid. Nüüd sõidab kohale naerunäoline Helvi.

«Käi ikka segakooris laulmas, siis saad jälle Kaukaasias köisteele sõita!» Umbes sellemõttelise lause ütles meie dirigent Ants Sööt tookord. Hiljem sai see lause meile pisut pipralise maitsega löökloosungiks. Päris naljaks seda mõtet pidada ei saagi. Tallinna Üliõpilaste Segakoor tegutseb kolmandat aastat, kuid rännakute hulga ja repertuaari raskuse poolest võib nii mõnegi vanema kooriga võistelda.

Koor on meil noor, dirigent noor, ise oleme noored. Küllap selles peitubki peapõhjus, miks oleme Eesti risti-põiki läbi sõitnud, Lätis-Leedus ringi rännanud, Kaukaasias ära käinud, oma paar tosinat kontserti maha laulnud ja koori juures töötavate mees- ning naisansambelitega maarahvale kümneid kordi rõõmu teinud.

Meie kooris laulab praegu üle kuuekümmend Kunstiinstituudi, Pedagoogilise ja Polütehnilise Instituudi üliõpilase. Segakoor on toredaks näiteks, et erinevad elu-

kutsed ei sega sugugi sõprust. Isegi vastupidi, meist on saanud sõbralik teohimuline kollektiiv.

See on nii tore, et siin on palju erineva huvidega inimesi: tahad tantsida — nimeta pedagoogile, vajad loosungit — viipa kunstnikule, soovid teada, mida sisaldab mineraalvesi Kazbeki lähistel, küsi insenerilt.

Meie repertuaari nimetavad asjatundjad nõudlikuks. Sellega tuleb nõustuda: Härma, Sink, Ernesaks, Kodali, Sibelius — sõnad on siin üleliigsed. Sellepärast vist on tekkinudki arvamus, et üliõpilasegakooris laulavad ainult «höbelinnud». See arvamus on muidugi väär.

Kooris võib laulda igaüks, kes peab viit ja korralikult käib lauluharjutustel — nii arvatakse meil.

Laulusõber, mõtle järele ja tule meile laulma. Harjutused algavad kell 19.00 igal esmaspäeval ja kolmapäeval Pedagoogilises Instituudis. Uustulnukaid võetakse vastu ka neljapäeval samal ajal auditooriumis 414. Ootame teid, tütarlapsed ja nooremehed!

TALLINNA ÜLIÕPILASTE
SEGAKOORI JUHATUS

MIDA TEGIME, MIDA ÕPPISIME

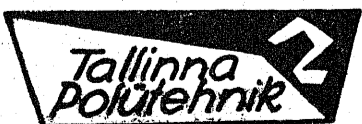
Grupp meie instituudi üliõpilasi veetis ühe kuu oma suvisest õppe-veeajast Maardu Keemiakombinaadis. Keemikud leidsid omale töökohad laboratooriumides, ehitajad aitasid laduda uute tehnikonete müüre, mehaanikud aga rakendasid oma teoreetiliste teadmiste pagasi mitmesuguste seadmete remontimisel.

Enne, kui lubati tööle asuda, tuli sooritada ka kvalifikatsioonieksam. Muidugi näitasid tudengid suurepäraseid teadmisi teoreetilistes küsimustes, kui jutt läks aga praktiliste asjade juurde, siis tuli sageli lihtsalt veikida, sest praktilisi oskusi pakub instituut vähe. Kuna eksamit võtsid vastu need, kes kunagi oild ka ise olnud TPI üliõpilased, siis mõistsid nad meid, võtsid arvesse, et juba mõne aasta pärast oleme ka meie insenerid, ja andsid kõigile kolmanda kategooria, mis ei ole sugugi madal.

Teatud määral oli töö Maardu Keemiakombinaadis mehaanikutele ka erialaseks praktikaks. Opti juurde küllaltki palju remondilukkepale vajalikke teadmisi. Neid läheb aga ka edaspidi tarvis — siis, kui istutakse juba konstruktorilaua taga. Väga sageli tuli meil kokku puutuda reductoritega. Usun, et nendel üliõpilastel kes siin töötasid, on nüüd palju kergem teha kursuseprojekti masinaelementides — konstrukterid reductor. Nagu neljanda kursuse üliõpilased rääkisid, oleksid neil paljud rumalad ja kogemuste vähesusest tingitud vead jäänud siis tegemata, kui nad enne selle töö kallale asumist oleksid Maardus töötanud. Siis oleks ikka teatud, mis asi see reductor on, kuidas välja näeb ja mis moodi kaasa aidata. Meil on see asi nüüd igatahes seige.

Loodan, et sellest tööst ei olnud kasu mitte ainult meile, vaid et suutsime natuke kaasa aidata ka meie maa keemiatööstuse arendamisel.

J. RILSEN
MP-71



20 aastat Tallinna vabastamisest

Kui tänavu suvel ja sügisel hakati valmistuma kokkutulekuks, et tähistada mitmete tähtsate lahinguoperatsioonide 20. aastapäeva, ei tahtnud algul nagu uskudagi, et sellest sündmuse-, murede- ja rõõmuderohkest ajast on möödunud juba kaks aastakümnet. Aga kui teisest küljest endale selgeks teha, et enamuse praegusest I ja II kursuse üliõpilasest on olnud sel ajal veel maailma sündinudki, saad küll aru, et aega on möödunud üsna rohkesti.

Jah, 1944. aasta sügis oli palju tuhandetele Eestimaa pererele vabaduse, rõõmu ja kohtumiste sügiseks, paljudele aga ka teina- ja murepäevaks. Lõppeks oli ka neid, kes rusikas käed tas- kus möödamarssivaid vägesid vahtisid või koguni automaadiga metsa all varitsesid. Vabastaja-armee aga pühkis mõne kuuga koduvabariigi puhtaks kõrgemast rassist vallutajaist ja nende kodukootud kannupoistest. Mitte väikest osa etendas selles ka Eesti Rahvuskorpus: 17. septembril ületas ta Kavastu kohal Emajõe, 22. septembril oli juba Tallinnas ja 24. novembril ajas viimased fritsud Sõrve sääre otsast merde. Noorem põlvkond on mit- mest romaanist lugenud, kuidas nii mõnelgi mehel kippus kaugel Siberis või Kesk-Venemaal vahel

usk kojujõudmisse kaduma, kui väsitavad olid pikad rännakud ja tüütud lakkamatud õppused. Sellel unustamatul sügisel saadi kõige selle eest tasu kuhjaga kätte: iseenesest pikenes samm, mehed ise ka nagu muutusid pikemaks ja sirgemaks. Peab ütleva, et ka maarahvas aitas meid kõikjal sammu kiirendada: panid hobuse ette ja viisid mehi ja sõjavarus- tust kümnete, isegi sadade kilo- meetrite viisi edasi. Mäletan hästi, et samal ajal, kui tankid Tamsalu juures võtsid kursi Tal- linna peale, liikus meie polk määratu hobuvoorina üle Ambla ja Jäneda, ning oli 23. septembri hommikuks Kose-Ristil, 27. sep- tembriks aga juba Virtsus mere ääres väljas. Edasimineki oli nii hoogne, et polgul lõppesid lääne- poolt topograafilised kaardid ot- sa. Esimene pataljoniid paikne- misplaan tuli teha maanteede kaardi järgi, mida kogu sõjakäi- gu jooksul kaasas kandsin.

Kuna me täna tähistame just Tallinna vabastamise 20. aasta- päeva, siis võib paista, et minul selle vabastamisega suurt midagi tegemist ei olnudki. Tallinna, meie pealinna vabastamine oli sügava moraalise tähtsusega nii vabastajatele kui ka vabastatuile, ja ma usun, et selles on osake kõikide inimeste, nende seas ka eestlaste tööst ja püüdlusist, kes

Uuralis relvi sepistasid, kes neid kasutama õppisid, kes laulu ja muusikaga meie vaimu nüriks ei lasknud minna, kes sõjameeste haavu sidusid, kes orjastatud ko- dumaal vabadusiha lõkkel hoid- sid ja kes isata jäänud lapsi toitsid ja katsid. Ja Tallinna va- bastamise eest võitles ka see taat, kes kuu aega Saaremaal meie allüksuses vabatahtlikult hobu- semeheks oli ja oma julgusega medali «Vapruse eest» ära tee- nis.

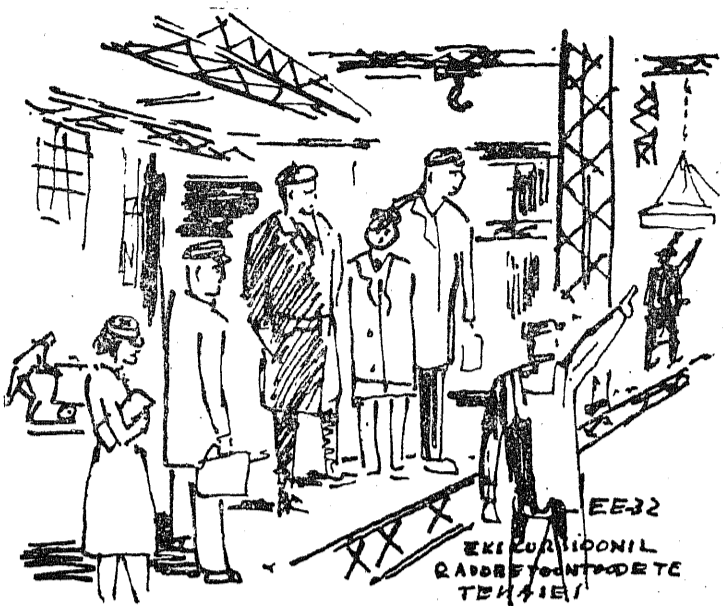
Kurb oli meie Tallinna pale 1944. a. sügisel. Küllap mõni 20- aastane nooruk ei taha uskuda, et Harju tänavalt ei saanud jala ka läbi. Ja nii mõnigi väliseest- lastest ei taha jälle praegu siia saabudes uskuda, et see on tões- ti seesama Tallinn, mille ta jätsi maha 20 aastat tagasi.

Aja samm on kiire. Meie teje- ga oleme tänased ja homsed ehi- tajad, ehitame maju, laululava- sid, tarku masinaid ja plastmas- se. Vana Tallinn on noorusesse tagasi pöördunud, õitsele lõõnud ja seda ainult 20 rahuliku tööka aastaga. Tootagem täna, et hoi- me seda rahu ja muudame oma kodulinna üha kaunimaks ja rik- kamaks.

K. ALLIK
kaardiväe reservkapten

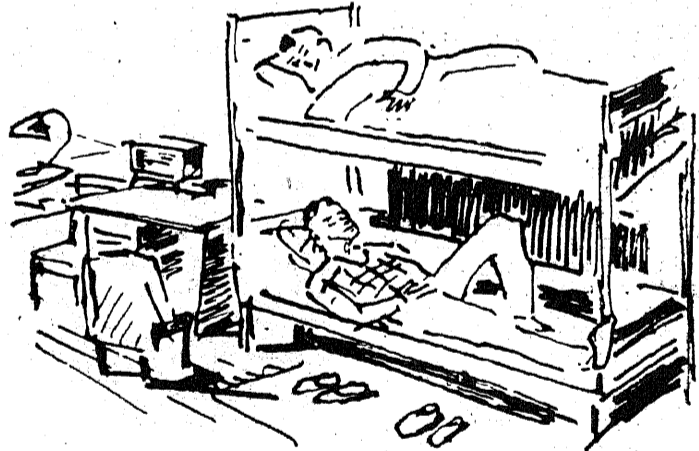
Kui lõpevad loengud

TÕIV JOANDI blokist



ORKESTER MARJUTAB

KOOLIPÄEV ON LÄBI



Meie juubilar

31. augustil sai ehitusmehaani- ka kateedri dotsent Lev Karlo- vitš Narets 65-aastaseks.

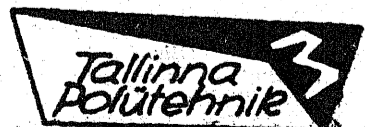
Lev Narets on väljapaistev õpetlane ja pedagoog. Oma tea- duslikku tegevust alustas ta Kiievi akadeemiku J. O. Patoni juhatusel. Seejärel töötas «Kuz- netskstrois» akadeemik J. P. Bardini käe all.

Aastail 1935—1951 töötas Lev Karlovitš Uraali Polütehnilise Instituudi metallkonstruktsioo- nide kateedris, seejärel juhatas ehitusmehaanika kateedrit. Ta oli ka mitmete Sverdlovski pro- jekteerimisorganisatsioonide ala- line konsultant.

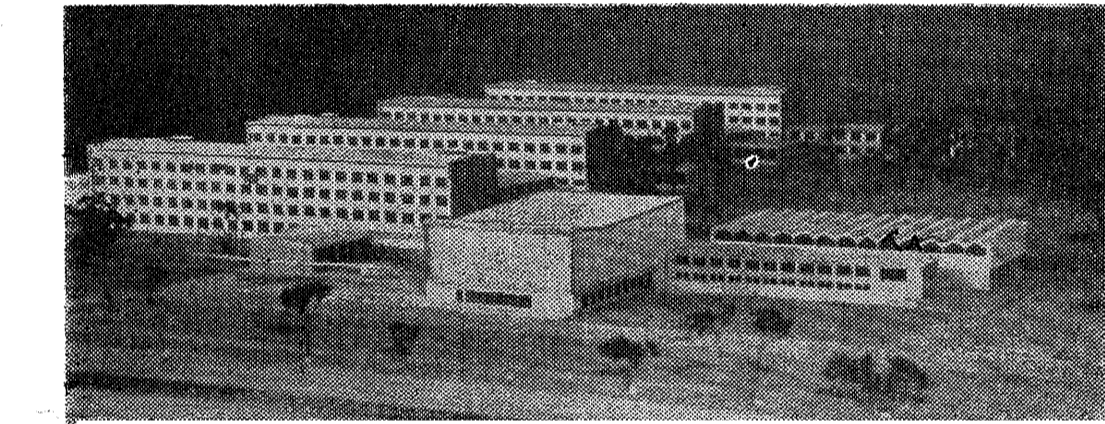
Karlovitš TPI ehitusmehaanika kateedris, 11 aastat järjest oli ta selle kateedri juhataja.

Loomingulised otsingud, püüd- lemine uute meetodite poole teaduses kuuluvad Lev Karlo- vitši tööstiili juurde. Kogu tema loominguline tegevus, lai silma- ring, energiline ja nooruslik pe- dagoogiline töö väärivad järgi- mist.

Õnnitleme Teid, kallis Lev Karlovitš, soovime Teile tervist ja loomingulist edu.



I. OHERDE — Alates 1951. aastast töötab Lev



MAKETT ON MUUTUMAS TEGELIKKUSEKS. 20 AASTAT LOOVAT ÜLESEHITUSTÖÖD ON MUSTA- MÄEST KUJUNDAMAS AJAKOHAST TEADUSELU KESKUST.

Mustade silmade maal

Juba paar nädalat vaikib ees- tikeelne eeter, raadiost kõlab idamaine nani-naa. Monotoonse viisi saatel ärkab ja heidab ma- gama Tallinna Üliõpilasgakkori- pere, kes on ringreisil Kaukaa- stias.

Läbitud on oma 4000 kilomeet- rit ja pool reisi seisab veel ees.

Silmad võtab kirjuks, kui mee- nuvad rohked mälestuspildid nähtust.

Mis huvitaks lugejat? Kas va- na Kremli koos moodsa Kongres- side Paleega, L. Tolstoi elupaik Jasnaja Poljanas või udune ja külm Kazbeki tipp? Aga võib- olla hoopis sõit kõisraudteel 2500 m kõrgusele. See oli tõesti mi- dagi kordumatut. Iga 30 m järel rtpub trossi küljes tool. Istud sel- lele ning oled peagi kuskil maa ja taeva vahel. Käed on erutusest kigised ja südame all on ebamu- gavalt külm, kuid meeleolu on siiski nagu sünnipäevalapsel.

lihtsalt kirjeldamatu: all lausid lehtmetsaga kaetud mäed, kõrge- mal mägi-aasad. Enamus tippe on kaetud alpi-aasadega, mõni kogu- ni aga lumega. Kogu pilti lõhes- tavad vahused mägiõied. Mäe- tipp on nagu vahutav pesupall.

Siiani kujutasin igilund ette pimestavalt säravana, kuid siin on mäeharjad tolmused ja jäta- vad määrduvad mulje.

Sel päeval nägime 10 km kau- gusel Elbruse valgeid tippe. Ometi tundus, et nad on siin sa- mas lähedal, nõlva taga.

Imelik, et mägedes kaotad täielikult ruumi taju. Kõik tun- dub käeulatuses olevat, kuid see tõesti ainult tundub. Et jõuda mingi punktini, pead end tuge- valt pingutama ja sageli enne veel hulk maad maha käima.

Päris tippu meid kõistee ei vii- nud. Kuna just ennelõunal vallu- tasime nimetu 2600-meetrilise tipu, siis polnud enam kellelgi

allikavesi. Päike kõrvetab nii mõnusalt. Olime «taevas» (peal pool pilvi). Siin on ultraviolet- kiired teatavasti palju intensiiv- semad ja õhtul oli mõnigi mees keedetud vähi sarnane ning unistas hapukoorest...

Kõik arvasime, et mäest alla on halvem sõita, kuid me eksi- sime. Nüüd olime juba «staaži- kad» sõitjad ja minesime ei kip- punud kellelegi peale.

Vaatad ümbrust ja mõtled — imekaunis, imekaunis, imekaunis. Kirevad lilled, lõhnav heinategu, valendav mägiõja, mis kohati mitu meetrit vertikaalsena lan- geb, hallid ja punased kaljuni- kid, sügavrohelised metsalaigud, lumised tipud. See idüll on kau- nis oma metsikuses ja võimsu- ses.

Ja äkki taipad, miks säravad kaukaaslaste ja mustad silmad, miks on ta tõmmu, pisut «kar- va kasvanud» ja tihti ohjelda- matu.

Ainult kräsupaaline džigitt oskab hobusel 70-kilomeetrilise tunnikirusega sõita läbi lehma- karja, ühtegi looma vigastamata. Seda nägime oma silmaga.

Gruusia sõjatee on kitsas ja kõver nagu oina sarv. Kurvid on 180°-lised ja neid on väga palju. Iga nurga taga varitseb oht.

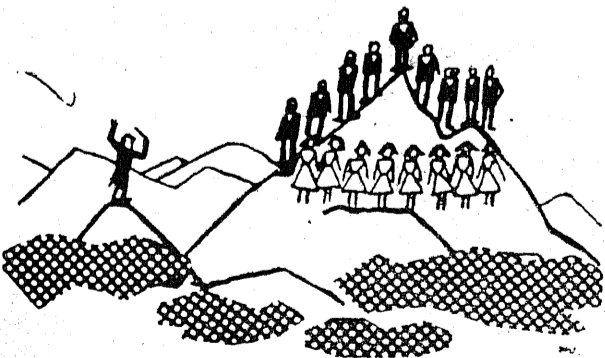
Üheks tee ääres on peaaegu vertikaalne kaljusein, teiseks püstloodis kuristik. Vastutulijad märkad alles siis, kui ta juba su ees seisab.

Loodus on nii seadnud, et õhtu märkad siin eelviimasel het- kel ja väldid teda viimasel.

Niisugune on mägi-aade sea- dus.

Ja ainult see, kes on ülikiire nagu mägiõgi ja ülikuum nagu päike Armeenias, oskab armas- tada mägesid ja teab, et siin on tema kodumaa.

I. OHERDE



Hirnu peletamiseks hakkasin laulma. Tegelikult ei tulnud sel- lest midagi välja, sest hääl oli külmast täiesti ära. Päeval on soe, aga õhke on telgis isegi va- titekiaga jahed.

Räägitakse, et inimene koha- neb kiiresti ja nii julgesin mina- gi lõpuks alla vaadata. Vaade oli

tuju uue kallale asuda. Istusime kivisele nõlvakule. Kõlas «Tul- jak», «Pilvele» ja muu eestimai- guline. Kuulasid võõrad ja omad (kellel hääl ära oli). Nõlvakul kasvas paju kollaseid krookusid. Noppisime mäestuseks lilli ja värvilisi kivikesi. Ohk on kõrgel mägedes karge ja karastab nagu

Ühest „vantastilikust“ välisreisist

Looduse vallatuse tõttu on meie koduranna lähedale Soome lahe madalikule maha sadanud kaks eks-zoolistilist maanatukest — Zarema ja Chiuma.

Ammugi käisid seiklusnäljaste juhustetsijate neelud nende maade väärtuste järgi, seda enam, et väärtused näikse seal olevat üpris iselaadilised — värsked angerjas, õlu, leilisaun, kadukad ja...

Ja vaata, kui sai täpselt 220 päeva 1964. aastast, haarasid TPI Meeskoori 40 hakk-tiivsemat meest nimetatud solfossi-peedid ehk maakelde solgituna jalgrattad ning võtsid käära sellesinatse Cihuma teed.

2. Jumal jukerdamist ei salli!
3. Hoidke oma rahasi hoiu kassas!!!

Kõik ikka nendesamade felosipedistide pihta.

Umbes linna piiril oli ka müriinat kuulda. See tuli sellest. Kaasas oli mitu ciklisti ehk mootor-hatturit. Nemat mõõdusidki piiritulba juures ja jõudsid (vähemaid muhke arvestamata) õnnelikult enne jala sõitjaid Ristile.

Ristil oli esimene ööbimine. Magati.

Hommikul vara asuti ratsudele ja, ehkki soov väikese saare eksotikat näha oli suur, jõuti kü-

lnud. Ega minu nõder sulg tema võlused kiita jõua. Sest eks öelnud üks suur mõtleja: «Vaata, kui ta juba hästi selgesti paistab, siis see ongi...» (N. V. Gogol «Küti kirjad» teine pt. 128 lk.).

Agalaulu sai tehtud nii Kas-sari kolhoosis kui teistes asustatud punktides: tuletorn Kõpu, pealinn Kärda. Kõikjal oli vastuvõtt soe ja vahetu (s. t. mingit vahet ei olnud, kas eestlane või hiidlane).

Eks tutvutud hiiu piigadegagi (vanadega, noortega, tantsul, looduses, vahetult).

Saare õlu ajas ringi käima pead (Tiiv, Mare, Evi, Tiiv) ja jalad (tantsupõrand, õllemaat ja koht, kuhu rattaga ei pääsenud).

Õo tabas mehed küünis. Kohalik elanikkond oli kuhugi kadunud ja ääretus mittetallinnalikus väikuses siristasid meeleatud riitsikad ja konna krooksumine oli ilus kuulda.

Järgmisel päeval oli Kõpu. Sealne kontsert tsiviilpubli-kule avas ukseid tuletorni sisesse. Seal saare kõrgeimast tipust (103 m üle merepinna) kajasid hõiked, kaikudes vastu kajakate kisas.

«Laulud nüüd lähevad...»

Tuletornist on nähtavus 50-60 km, udupiirkonnas alla ühe kilomeetri, nagu ütlev paljunäinud metobsitootaja Pilvi Kirsi raadiost. Vanasti töötas puuküttega, 4320 m³ puid aastas (tublisti üle projekteeritud võimsuse). Ja purjekate navigatsioonihooajal paistis puutuli puulaevadele pääsmist tormis ja kodutunnet tuuleväikuses.

Kärda külastati haiglat ja loomaarsti, kus kõik sõidul tekkinud traumad (nii nimetasid nad asju sääsehamba jäljest kuni õlavarelu murruni) valgete palakaribadega koduste pilkude eest ära varjati. Sööklas söödi ja... ei, ainult söödi.

Kontsert ja tants. Ka koori koristid (alias akordeonistid) võisid tõhusat abi osutada kohalikele isetegejatele.

Koori liikmeks võeti vastu Valdur Roots, kes meie rännakute mitte esimene kord osa ei võtnud.

Hommik koitis meresõidu võimalustega. Praamil lepitati kokku veoautojuhtidega, sest imekikul kombel oli enamikul jalgrattasõidu isu kadunud.

Ja kokkuvõttes: lauluvend Esna kukkus 5 korda ja «sai» edasi sõita ainult selle tõttu, et tal oli korkkiiver peas ja isemõtlev õikkel käepärast. Juht Uibo kukkus ainult ühe korra — ja põhjalikult. Lauluvend Tartlaan püüdis isase mao (rästik, nastik, boa, muu), kellel mürgihambad välja katkus ja peaaegu ära talt-sutas. Angerjaid ei olnud, oli lestadkonserv ja rüüm tomatid. Tormiga saar ei kõigugi, ütlesid kohalikud elanikud. Tallinnas vastu võtmas ei olnud ühtegi saatjat. Sõit oli ilus.

Pealtnägija Tal Andresvari pani kirja.

Märkus: Arvukad kirjavead ei ole seekord küll «Tallinna Politehniku» süü.

Kes on üliõpilane?

Vastab uusiküliõpilane Miku Kee



Üliõpilane — see tähendab pingelist tööd, teravaid ajusid ja töt-rat huumorit.

Juba pisikesena kõmpides esimesi samme koolitee algul helendas meie üle ja meie kohal kõrge teaduse-templi kange kuma. Ja nüüd hoides juba ühes peos matrikilit ja teises oma pea ümber-mõttu (seda on vaja ajudele seisusekohase katuse hankimiseks) tunneme tiibade all sinist tuult ja ees ootavaid metsikuid asustamata alasid.

Üliõpilase all mõistame ülmat õpilast.



Hakatus teatrimaja «Estonia» ees oli algava päeva vääriline. Koori esimehe J. Otsa pikast ja ämekast kõnест võis aru saada, et sõit pühendati NõVL kehakultuurilaste päevale. Umbes 200 (umbes 100X liialdatud) kohaliku ajalehe- ja Eesti Raadio päevauudistemeest piirasid ümber maestro Uibo ja said talt ammen-davaid seletusi. Saatjate pisaratest tõusis üdu ja selle varjus õnnestus velonautide (täitsa uus sõna, uskuge!) salgal Võidu välja liiklusmüütsatist nägemata Pärnu maanteele välja jõuda. Ja läkski lahti!

(Edasi, pange tähele, läheb kirjatükk juba «jänesestilis», mida edukalt on senini viljele-dud kõik meie tuntumad reisikir-janikud minuga eesotsas).

Pääsküla piirjoonel ootas sõit-jaid kerge vapustus rekordilise kiiruse üle, mida nende arvates üles näitasid kaks lauluvenda, kes oma esmaklassiliste väikeselitraaziliste eksperimentaalsete kergesõidulasteratatega alles nüüd end põhigrupile kätte and-sid. Edaspidi küll selgus, et ni-metatud rännumehed siitsamast Pääsküla poe nuka tagant oma matka alanud olivad.

Et koos sõidetud kahesaja meetri järel kõik peagrupi liik-med kohe eelnimetatud mehe kaelas rippuvate «sändviitside» pealt omale kõik õpetlikku kaasa lugeda jõudsid, siis jäid kerge-sõidurataste omanikud peagi lootusetult maha ja pöördusid pea-linna tagasi.

Opetlikku oli aga järgmist: 1. Ohusõit on ajavõit!

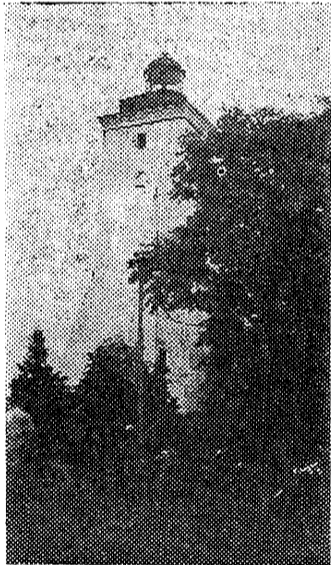
lastada ka A. Laikma maja-muuseumi.

Haapsalus kinnitati oma «body» ja pärastlõunal puhus priske priis praam «Viimsi» purjed põ-neville.

Tunni pärast avanes meile uus maailm — Chiuma. See väike me-rehääda, mis mõnele rattasõitjale harjumatu oli, ei tule arvesse...

Meeskooi motovägi, kellel mitukümmend hobuse jõudu... hm... all oli, jõudis Kassari kolhoosi rõõmusõnumiga, et tuleb!

Agal saar oli nii kui ta ikka on



KÕPU TULETORN ON MAJA-KAKS MEREMEESTELE JA ME-KAKS TURISTIDELE.

TENNISISTID — ÜLIÕPILASMEISTRID

Alustan poolfinaalkohtumisest Tbilisi RÜ ja TPI vahel. Seis tabelool näitas 4:3 TPI kasuks. Siiani olid meie mehed võitnud kõik kohtumised, neid aga kõik kaotanud. Ees seisis kaks sega-paarismängu. Esimese paarina otsustati tulle saata M. Valgesoo ja A. Juhvelt. Nemat pidid ot-sustama kohtumise tulemuse. Esimeses setis kaotas Juhvelt kaks korda pallingu ja seti saa-tus tundus olevat otsustatud, sest ka treeningutest kaua eemal ol-nud Valgesoo mängis ebakindlalt. Suurte pingutuste ja taktika-liselt taipliku mänguga suudeti sett võita. Sama kordus teises setis. Jälle läksid juhtima gru-siinlased, kuid lõpuni ei pidanud nende närvid vastu. Raske võit kuulus meile! Olime finaalis! Meie viisikul — energeetikateaduskonna üliõpilastel Harri Val-gesool, Mait Mursil, Marri Nep-

pil, keemia-mäeteaduskonna üli-õpilasel Anu Johanil ja majan-dusteaduskonna üliõpilasel Ants Juhveltil seisis ees kohtumine Tbilisi PI-ga. Juba eelmises mat-sis ei uskunud vastased, et suu-dame võita kõik meeste kohtu-mised. Finaalvastases kartsid seda veelgi vähem. Nende seniste võitude tagajateks olid just tuge-vad meesmängijad. Ometi ei kao-tanud meie mehed ka seekord ühtegi kohtumist, kuigi allakir-jutanu ise oli kõige täbaramas seisukorras, olles otsustavas se-tis taga 1:4. Neidude üksikmängus suutis võita ka A. Johani ning võiduks vajalikud 5 punkti olidki käes. See oli eesti ten-nisistide järjekordne tubli võit.

Meie võistkonnale tõid võidu just tugevad mehed. Nende võidud olid tasuks 8—9 aastase hoolsa harjutamise eest. Kuigi meie naismängijad on tennisega

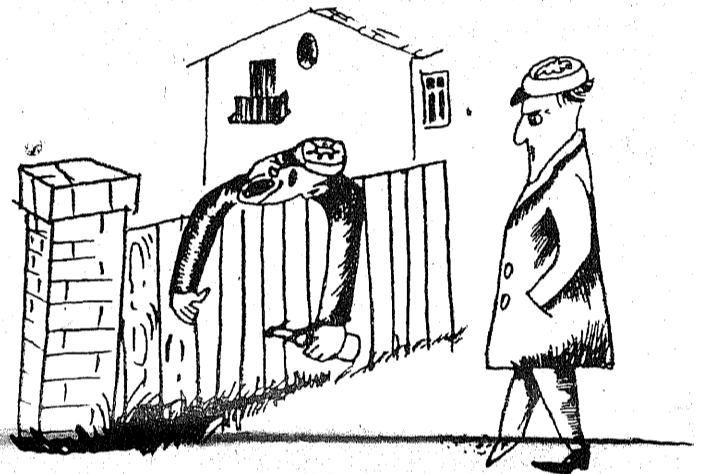
tegelenu veelgi rohkem, jätab nende treening, eriti talvel, veel palju soovida. Hoolsama harjutamise korral oleks meie võit võinud olla veelgi kindlam.

Tuleb aga veel esile tõsta kõigi suurt võidutahet, mille poolest me vastastest nii mõnigi kord üle olime. Sai veelgi selgemaks tõde, et ükski matš ei ole enne kaotatud, kui viimane pall on kaks korda põrganud.

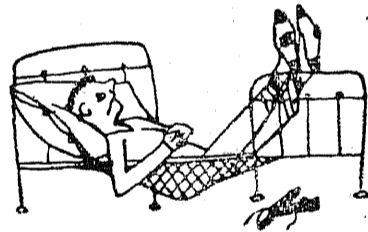
Loodame, et head tahet ja vi-sadust jätkub kõigil ka õpinguteks. Siin läheb seda vaja veelgi rohkem kui tenniseljalikul

Individuaalturniiril saavutasid Juhvelt—Neppi esikoha paaris-mängus, Juhvelt kolmanda ja Neppi neljanda koha üksikmängus. H. Neppi täitis meistersport-lase normi.

H. NEPPI



EI MINGIT KÄENDUST!



Peaks mõne peenema koha otsi-ma, see tudengi elu mind küll ei toida.

Õnne pole kerge leida, osakem siis seda hoida!

KADI AALDE
JAAN SAAR

Õnnetleb AS-91

Üliõpilased!

Teatri- ja kontserdipileteid saa-te osta TPI ametiühingukomiteesi sm. Põldma käest.

Kõike kaunist, mida peidab maailm!

MAIMU KLEVERS
MÄRT SOOST

Õnnetleb AS-91

ÕNNE! ÕNNE! ÕNNE!

EEVI TOOMINGAS
PRIIT PERRI

KK-92

ELLI MANGO
ARVET MÜÜRISEPP

ÕNNITLUB KK-92

Prisket tuult purjedesse!

HELI SABOLOTNY
MART HALLIK

KM-111

Toimetaja kt. V. KALPUS

Орган парткома, ректората, мн-итета ЛКСМЭ и профкома Таллин-ского политехнического институте «Таллинский политехник», город Таллин.

Trükikoda «Ühiselu», Tallinn, Pikk 40/42 Hind 2 kop. Tellimise nr. 3819.

U. JÜRGENS

MB-06082